

Arrest

nr. 142 851 van 8 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 13 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 januari 2015 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. WORONOF loco advocaat D. MONFILS en van attaché K. GOOSSENS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese, afkomstig uit Shköder en in het bezit van het Albanese staatsburgerschap. U bent officieel gehuwd met B.Ve. (O.V. X).

Op 9 november 2011 vroegen u en uw echtgenoot een eerste maal asiel aan in België.

In het kader van uw eerste asielaanvraag bracht u aan dat uw broer M.K. zijn buurjongen E.V. heeft vermoord en sindsdien uw familie in een bloedvete met de familie V. verkeert. Op 21 december 2012 weigerde het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Door het Commissariaatgeneraal werd geoordeeld dat er geen geloof kon worden gehecht aan de beweerde problemen die u en uw echtgenoot zouden gekend hebben met de V.'s na het ontstaan van de bloedwraak.

U wist dan ook niet aannemelijk te maken daadwerkelijk door de V.'s gevisieerd te worden naar aanleiding van de bloedwraak tussen de families K. en V..

Op 11 april 2013 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de door het Commissariaatgeneraal d.d. 21 december 2012 genomen weigeringsbeslissing.

Op 10 juni 2013 keerde u met uw gezin terug naar Albanië en vestigde u zich bij uw schoonouders.

In augustus 2013 kwam de vader van E.V., Eq., op de hoogte van uw terugkeer en huurde hij een huis recht tegenover de woning van uw schoonouders.

Sindsdien hing Eq. steeds rond in de buurt van de woning van uw schoonouders en viel hij steeds uw schoonmoeder lastig wanneer zij boodschappen ging doen.

Jullie contacteerden meermaals de politie, die ter plaatse kwam, maar zegde niets te kunnen doen zolang Eq. niets verkeerd deed, dat jullie moesten begrijpen dat Eq. zijn verdriet moest verwerken en dat u beter elders zou gaan.

Tevens werden jullie vaak bedreigd door de man van Eg., zus van E., die naar de binnenkoer van de woning van uw schoonouders kwam.

De hele situatie zorgde voor veel spanningen en discussies. Uw echtgenoot kreeg gezondheidsproblemen en u werd door uw schoonouders de deur gewezen.

In januari 2014 verliet u de woning van uw schoonouders en vestigde u zich met de kinderen bij uw oom B.L. in Laç (Albanië), waar ook uw moeder reeds geruime tijd verbleef.

Enkele weken na uw vertrek bij uw schoonouders stopten de bedreigingen aan hun adres.

In mei 2014 merkte u in uw wijk in Laç een wagen op met daarin S.V., broer van Eq.. U contacteerde politiechef G.G., die u vertelde dat zolang er geen bewijzen waren en de V.'s geen verkeerde stappen zetten de politie hen niet kon aanhouden.

Op 25 juni 2014 ging uw oom B.L. boodschappen doen wanneer hij in de stad werd tegengehouden door drie mannen. Zij vertelden uw oom dat ze goed op de hoogte waren dat u bij uw oom verbleef. Uw oom B.L. zegde u al jaren niet meer gezien te hebben. Een van de drie mannen richtte zijn wapen op uw oom.

Uw oom sprak met politiechef D.L. die zegde uw oom te geloven, maar dat hij zeker en vast niet dezelfde verklaring zou horen als hij de V.'s zou ondervragen.

Op 15 juli 2014 hoorden jullie een explosie aan de woning van uw oom. De voordeur van de binnenkoer was volledig vernield en uw oom merkte een explosief op.

Uw oom B.L. contacteerde de politie die ter plaatse kwam. Uw oom legde de situatie uit aan de politie, die hem onmiddellijk repliceerde dat ze wegens een gebrek aan bewijzen niet veel konden doen en er geen getuigen waren.

De volgende dag zegde uw oom B.L. u dat u zijn huis diende te verlaten.

U verliet Albanië met uw kinderen opnieuw op 19 juli 2014 en reisde via een tussenstop in Italië naar België waar u op 28 juli 2014 aankwam en op 1 augustus 2014 voor de tweede maal een asielaanvraag instelde.

Bij een terugkeer vreest u slachtoffer te worden in het kader van de bloedwraak tussen uw familie/clan en de familie/clan V..

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Albanese paspoort, uitgereikt op 13 juni 2011 (10 jaar geldig); de Albanese paspoorten van uw kinderen U. en Er. (5 jaar geldig); een kopie van de geboorteakte van U., uitgereikt op 10 augustus 2011 te Shköder; een kopie van een akte van gezinssamenstelling d.d. 17 juli 2014, uitgereikt te Shköder; een door uw advocaat D.M. getekende stamboom van uw familie met daarop aangeduid wie erkend werd als vluchteling; een kopie van een attest d.d. 4 juli 2014 van het dorps hoofd H.P. dat stelt dat u in het kader van de bloedwraak waarin u verkeert frequent werd bedreigd; een attest d.d. 17 juli 2014 van de verzoeningscommissie van N.S. ("The Peace Reconciliation Missionaries of Albania") waaruit blijkt dat u frequent werd bedreigd; twee kopieën van uittreksels van arresten van de 'Conseil du Contentieux des Etrangers' waarin vermeld staat dat heden niet meer besloten kan worden dat vrouwen geen slachtoffer van een vendetta kunnen worden en waarin wordt verwezen naar het principe van eenheid van familie; een kopie van een attest op eer van A.K. d.d. 2 oktober 2014 waarin A.K. verklaart dat u sinds de feitelijke scheiding met uw echtgenoot ten zijne laste bent gevallen; een kopie van de Belgische verblijfstitel van uw broer A.K., uitgereikt op 23 januari 2013 te Bertogne en enkele foto's waarop El.V. met een wapen te zien is.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stel ik vast dat ik u ook in het kader van uw tweede asielaanvraag noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw eerste asielaanvraag zowel door het Commissariaat-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen negatief werd beoordeeld omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door u en uw echtgenoot beweerde gekende problemen met de clan V. na het ontstaan van de bloedvete tussen uw familie (K.) en de V.'s. Om voormelde reden wist u in uw eerste asielaanvraag dan ook niet aannemelijk te maken persoonlijk geïmponeerd te worden door de V.'s in het kader voor voormelde bloedwraak.

Voorgaande vaststellingen zetten tevens uw algemene geloofwaardigheid op de helling.

In uw actuele asielaanvraag brengt u aan na uw terugkeer in Albanië frequent bedreigd te zijn geweest door de V.'s in het kader van de bloedvete waarin jullie verkeren (CGVS 2e AA, p. 5-11).

Er dient echter gewezen te worden op een aantal vaststellingen die de nodige vraagtekens doen plaatsen bij de waarachtigheid van uw beweerde problemen met de V.'s na uw terugkeer in Albanië sinds juni 2013.

Zo verklaarde u vooreerst dat Eq. V. enkele weken na uw terugkeer een huis huurde recht tegenover het huis van uw schoonmoeder.

U gevraagd dat huis te beschrijven moest u het antwoord schuldig blijven en verklaarde u dat de enige uitleg die u kreeg van uw schoonmoeder was dat Eq. af en toe in een van de huizen over jullie woonde en dat uw schoonmoeder ook vaak bedreigd werd (CGVS 2e AA, p. 4-5).

Voorts legde u een attest neer van de verzoeningscommissie van N.S. ("The Peace Reconciliation Missionaries of Albania") ter staving van uw problemen met de V.'s na uw terugkeer naar Albanië.

Naast het feit dat het duidelijk een welwillendheidsattest betreft, moet vastgesteld te worden dat de stempel op het document een kleurenkopie betreft.

Er kan door het Commissariaat-generaal dan ook geen bewijswaarde gehecht worden aan voormeld attest en de daarin opgenomen inhoud (document 5.7).

Voorts verklaarde u meermaals de Albanese politie gecontacteerd te hebben voor uw problemen met de V.'s, zowel in Shkoder als in Laç (CGVS 2e AA, p. 6-10).

U kreeg van de politie steeds te horen dat u zolang u geen bewijzen had en de V.'s niet echt iets verkeerd deden de politie niets kon ondernemen.

Deze voormelde verklaringen aangaande het door u beweerde optreden van de Albanese politie doen het Commissariaat-generaal toch enigszins de wenkbrauwen fronsen.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat u reeds tijdens uw eerste asielaanvraag ongeloofwaardige verklaringen aangaande het optreden van de Albanese autoriteiten heeft afgelegd.

Voorts blijkt uit de verklaringen van meerdere van uw familieleden dat de Albanese autoriteiten na het ontstaan van de voormelde bloedvete, weldegelijk stappen ondernomen hebben tegen de familie V. naar aanleiding van klachten van uw familie.

Zo werd Eq. V. opgepakt en voor de rechtbank gedaagd (CGVS I.K. II, p. 10). Ook uw broer A.K. verklaarde dat Eq. voor de rechtbank werd gedaagd omdat hij niet bereid was met de familie K. te verzoenen (CGVS A.K., p. 11).

Voorts werd uw neef B.K. (O.V. 6.826.357) meermaals door de politie naar de universiteit gebracht wanneer hij examens diende af te leggen (CGVS B.K., p. 6) en uw oom Bi. (O.V. 4.835.202) verklaarde dat eens wanneer een nummerplaat van een wagen die in de buurt circuleerde werd doorgegeven aan de politie, de eigenaar van de wagen werd ondervraagd, maar hij nadien terug vrijgelaten werd (CGVS Bi., p. 12).

Gelet op voorgaande vaststellingen acht het Commissariaat-generaal het geenszins geloofwaardig dat de Albanese politie - die volgens uw verklaringen (en die van uw familieleden) duidelijk op de hoogte was van de problemen van uw familie en de problemen die jullie aanbrachten bij de politie geloofde - steeds dergelijke uitspraken zouden doen wanneer zij ter plaatse kwamen.

Het behoort immers net tot de kerntaken van de politie wanneer zij op de hoogte worden gesteld van bepaalde feiten de nodige stappen te ondernemen om de gegrondheid van de aangebrachte klacht te onderzoeken. Bewijsvinding door de politie behoort tot een van die te ondernemen stappen.

In het licht daarvan, mede gelet op het feit dat u (en uw oom B.L.) zeer concrete informatie aanreikten aan de politie (specifieke tijdstippen, concrete namen van personen, bewijsmateriaal (restant explosief en schade) ...), komen uw verklaringen ter zake dan ook allerminst geloofwaardig over.

Tevens legde u van geen enkele van uw beweerde neergelegde klachten enig (begin van) bewijs neer. Hieraan dient toegevoegd te worden dat niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het

slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om klacht in te dienen, uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel blijkt dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten sinds 2001 een aantal belangrijke maatregelen getroffen.

Zo werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd in 2013 de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar.

De opeenvolgende regeringen in Albanië hebben in de strijd tegen bloedwraak verschillende maatregelen getroffen.

Zo worden specifieke opleidingen van het politiepersoneel voor de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta voorzien en werden gespecialiseerde politie-eenheden opgericht. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen.

Zowel de overheid als het middenveld proberen door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Gelet op het feit dat er geen geloof wordt gehecht aan de door u na uw terugkeer naar Albanië in juni 2013 beweerde gekende problemen met de V.'s heeft u geenszins aangetoond dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waar het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing op beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

Uw neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande conclusie te kunnen wijzigen.

Uw paspoort, de paspoorten van uw kinderen, de geboorteakte van uw dochter U. en uw akte van gezinssamenstelling bevatten louter persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan.

Het attest d.d. 4 juli 2014 van het dorps hoofd van Gjorem, H.P., is duidelijk een welwillendheidsattest.

Voorts moet een document om bewijskrachtig te zijn een coherent en geloofwaardig relaas ondersteunen, wat in casu geenszins het geval is.

Wat betreft de door uw raadsman D.M. toegevoegde stamboom van uw familie/clan met aanduiding van de familieleden die in België een beschermingsstatuut kregen, moet opgemerkt worden dat het Commissariaat-generaal geenszins het bestaan van de bloedwraak tussen uw clan en de clan V. ontkent.

Het bestaan van deze bloedwraak neemt echter niet weg dat u, gelet op bovenstaande bevindingen, niet heeft aangetoond persoonlijk in deze bloedvete geïmpliceerd te worden.

Ook het door uw raadsman D.M. neergelegde uittreksels van een arrest van de 'Conseil du Contentieux des Etrangers' waarin vermeld staat dat heden niet meer besloten kan worden dat vrouwen geen slachtoffer van een vendetta kunnen worden wijzigt niets aan het gegeven dat u in de concrete bloedvete niet heeft aangetoond persoonlijk geïmpliceerd te worden.

Wat betreft het uittreksel van een arrest d.d. 28 februari 2013 en de verklaring d.d. 2 oktober 2014 van A.K. (met toevoeging van zijn Belgische verblijfskaart) waarin hij stelt dat hij sinds de (feitelijke) scheiding tussen A. en haar echtgenoot A. ten zijne laste neemt, moet opgemerkt worden dat een loutere verklaring van een familielid geenszins als voldoende bewijs wordt beschouwd door het Commissariaat-generaal om de in het arrest bedoelde afhankelijkheidsband aan te tonen.

Op de neergelegde foto's staat El.V. meermaals afgebeeld met een wapen, niets meer. Het toont geenszins uw bewering dat El.V. overal in de stad gewapend vrij rondloopt en een gevaar voor u zou betekenen, te meer gewezen op het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen in zowel uw eerste als actuele asielaanvraag.

Het attest van de verzoeningscommissie d.d. 17 juli 2014 kwam in deze beslissing reeds aan bod.

Het feit dat meerdere van uw familie/clanleden erkend werden als vluchteling in het kader van de bloedvete tussen uw clan/familie en de V.'s doet geen afbreuk aan bovenstaande beslissing daar elke asielaanvraag op zijn individuele merites dient beoordeeld te worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 13 januari 2015 de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de schending van het gelijkheidsbeginsel.

Zij legt uit dat haar het voordeel van de asielstatus geweigerd werd terwijl de commissaris-generaal van 38 personen van de familie K. de asielstatus erkende, wat volgens haar het bestaan van een bloedwraak tussen de clans K. en V., na de moord op E.V. door haar broer M.K., bevestigt. Zij wijst er bovendien op dat de commissaris-generaal in zijn beslissing het bestaan van deze bloedwraak niet ontkende.

Zij haalt rechtspraak aan van de Raad die volgens haar stelt dat het bestaan van een bloedwraak als gevolg heeft dat het leven van een persoon die behoort tot een clan die door de bloedwraak gevisieerd wordt, in gevaar komt. Volgens haar oordeelde de Raad dat de evolutie van de notie “bloedwraak” in Albanië tot gevolg heeft dat nu ook vrouwen erin betrokken kunnen worden.

Bovendien, zo stelt verzoekster, heeft de commissaris-generaal deze evolutie erkend door meerdere vrouwen van haar familie als vluchteling te erkennen, juist omwille van hun behoren tot de clan K. wat onder andere het geval was voor haar grootmoeder van vaderszijde, H.K., een bejaarde weduwe die minder redenen heeft om gevisieerd te worden dan zij.

Zij besluit dat door 38 leden van de familie K. als vluchteling te erkennen, maar van verzoekster -zijnde de zus van de moordenaar- de vluchtelingenstatus te weigeren, de commissaris-generaal het gelijkheidsbeginsel schendt.

Volgens haar is er ook geen element aanwezig dat toelaat te besluiten dat zij minder blootgesteld zou worden om slachtoffer te worden van bloedwraak dan haar grootmoeder of sommige van haar nichten.

Volgens verzoekster schendt de commissaris-generaal ook het gelijkheidsbeginsel door te stellen dat zij op bescherming van autoriteiten van haar land kan rekenen.

Zij legt uit dat de commissaris-generaal enerzijds in de bestreden beslissing heeft gesteld dat de Albanese autoriteiten *in casu* in staat zouden zijn om op efficiënte manier tegen de bloedwraak op te treden maar anderzijds toch asiel verleent aan 38 personen van de clan K., waaronder haar broer, haar grootmoeder, haar ooms, tantes, neven en nichten, wat inhoudt dat hij geoordeeld heeft dat de Albanese autoriteiten geen bescherming konden bieden; indien de Albanese autoriteiten niet in staat zijn om de bescherming van deze 38 personen te verzekeren, ziet verzoekster niet in dat deze haar zouden kunnen helpen.

Het standpunt van de commissaris-generaal dat de Albanese autoriteiten nu in staat zouden zijn een efficiënte bescherming te bieden aan de slachtoffers van bloedwraak in Albanië, is volgens verzoekster totaal in tegenstelling met de werkelijkheid ter plaatse én met uitspraken van de Raad; zij verwijst naar de arresten van 4 december 2014 en van 9 januari 2014.

Uit laatstvermeld arrest citeert verzoekster het volgende: “*force est de constater qu’il ressort de certaines informations présentes au dossier administratif que les policiers albanais n’offrent pas une protection adéquate aux familles isolées en raison de bloedwraak, notamment en raison du danger potentiel pour les policiers impliqués et leur famille (dossier administratif relatif au premier requérant, pièce 22, document « réponses aux demandes d’information du 15 octobre 2010 émanant de la commission de l’immigration et du statut de réfugié du Canada, pp. 3 et 4) »*”, wat volgens haar vrije vertaling luidt : “*er dient vastgesteld te worden dat uit sommige in het administratief dossier aanwezige informatie blijkt dat de Albanese politieagenten geen adequate bescherming aan de geïsoleerde families bieden omwille van bloedwraak, onder andere omwille van het potentieel gevaar voor de betrokken politieagente en hun familie (administratief dossier betreffende de eerste verzoeker, stuk 22, document “antwoorden aan de informatieaanvragen dd. 15 oktober 2010 van de commissie voor migratie en het statuut van vluchteling van Canada, pp. 3 en 4) ”*”.

Zij verwijst ook naar eerdere arresten van de Raad van 14 maart 2008, van 6 november 2008 en van 23 oktober 2014, waarin volgens haar gesteld werd dat de autoriteiten in Albanië niet in staat waren om hun rol van bescherming in het kader van bloedwraak te verzekeren. Volgens haar is het juist omwille van deze reden dat de Raad van State op 23 oktober 2014 Albanië heeft geschrapt van de lijst van de veilige staten.

Verder voert verzoekster in haar verzoekschrift nog een schending aan van het beginsel van eenheid van de familie.

Zij verwijst naar een arrest van 28 februari 2013 van de Raad over het beginsel van eenheid van de familie en naar een attest (stuk 10) dat bewijst dat zij sinds de scheiding met haar man ten laste is van haar broer A.K. die in België als vluchteling erkend werd.

Volgens haar gaat het hier over een nieuw element in haar hoofdte dat niet bestond op het moment van haar eerste asielaanvraag want op dit moment woonde zij niet samen met haar man.

Zij voert aan dat het beginsel van de eenheid van de familie een beginsel is dat het voorwerp werd van het arrest van 28 februari 2013 van de Raad.

Zij wijst erop dat zij bewezen heeft dat, sedert de scheiding met haar man in Albanië, zij volledig ten laste is van haar broer A.K., erkend vluchteling in België. Niet alleen heeft deze laatste dit bevestigd (zie stuk 10), maar volgens haar is het wel bekend dat wanneer een Albanese vrouw verlaten wordt door haar man, zij terugkeert naar haar familie van vaderszijde. Gezien zij moeder is van twee kinderen, nooit gewerkt heeft in Albanië daar zij opgesloten zat, is de stelling dat zij ten laste is van haar broer A.K. volgens haar perfect aannemelijk, waaruit zou voortvloeien dat zij, volgens de rechtspraak van de Raad betreffende de eenheid van de familie, in rechte is om te genieten van hetzelfde statuut als de persoon waarvan zij ten laste is, te weten haar broer A.K..

Verzoekster voert nog de schending aan door de commissaris-generaal van *“het gezag van de handelingen en van het beginsel van motivatie”*.

Zij wijst erop dat zij in het kader van haar tweede asielaanvraag twee nieuwe attesten heeft voorgelegd, zijnde een attest van de burgemeester van Gjore van 4 juli 2014 (stuk 6) en een attest van de vereniging voor de nationale verzoening van 17 juli 2014 (stuk 7); deze attesten zijn afkomstig van personen die betrokken zijn in de pogingen tot de regeling van bloedwraak.

De motivering van de commissaris-generaal dat het eerste *“geenszins een coherent en geloofwaardig relaas ondersteunt”* en dat het tweede stuk omwille van het feit dat het over een kleurfotokopie gaat niet als bewijs aanvaard wordt, is volgens verzoekster niet afdoende gezien de inhoud van deze stukken gelijklopend is met haar verklaringen en daarenboven een arrest van 4 december 2014 van de Raad poneert dat attesten voorgelegd in het kader van bloedwraak, niet eenvoudig verworpen konden worden.

Verzoekster vraagt aan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en van haar de status van vluchteling te erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen ofwel omwille van de reden dat de beslissing behept is met een substantiële onregelmatigheid die niet hersteld zou kunnen worden door de Raad, hetzij omdat er essentiële elementen ontbreken die als gevolg hebben dat de Raad niet tot het besluit kan komen van de bevestiging of van de hervorming zonder bijkomende onderzoeksmaatregelen te bevelen.

2.1.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de *“Stamboom van de familie K.”* en fotokopie van het arrest van 4 december 2014 van de Raad.

Met een aangetekend schrijven van 12 februari 2015 zond verzoekster aan de Raad fotokopieën van de arresten van 4 december 2014 en 4 februari 2015 van de Raad.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster, gezien:

(i) in het kader van haar eerste asielaanvraag, door de commissaris-generaal reeds werd geoordeeld dat verzoekster haar problemen met de clan V. niet aannemelijk kon maken, wat bevestigd werd door de Raad (RvV 11 april 2013, nr. 100 776) en waartegen verzoekster geen administratief cassatieberoep bij de Raad van State indiende;

(ii) verzoekster onaannemelijke verklaringen aflegde bij de beschrijving van het huis tegenover het huis van haar schoonmoeder wat Eq. V. enkele weken na haar terugkeer zou hebben gehoord (zie het verhoorverslag van 8 oktober 2014, p. 4, 5) en over de Albanese politie die steeds gezegd zou hebben dat, zolang zij geen bewijzen had en de V.'s niet echt iets verkeerd deden, ze niets kon ondernemen (zie het verhoorverslag, p. 6-10; zie het verhoorverslag van 26 april 2012 I.K., p. 10; zie het verhoorverslag van 3 mei 2012 van A.K., p. 11; zie het verhoorverslag van 6 oktober 2011 van B.K., p. 6; zie het verhoorverslag van 5 oktober 2011 van Bi., p. 12);

(iii) verzoekster van geen enkele van de beweerde neergelegde klachten enig (begin van) bewijs neerlegde;

(iv) uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids-)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er vooreerst op dat de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming van 21 december 2012, bevestigd werd door de Raad op 11 april 2013 (RvV 11 april 2013, nr. 100 776); verzoekster diende hiertegen geen administratief cassatieberoep in bij de Raad van State.

Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

In haar verzoekschrift benadrukt verzoekster dat de commissaris-generaal van 38 personen van de familie K. de asielstatus erkende, wat volgens haar het bestaan van een bloedwraak tussen de clans K. en V., na de moord op E.V. door haar broer M.K., bevestigt, dat de commissaris-generaal in zijn beslissing het bestaan van deze bloedwraak niet ontkende, dat rechtspraak van de Raad stelt dat het bestaan van een bloedwraak als gevolg heeft dat het leven van een persoon die behoort tot een clan die door de bloedwraak gevisieerd wordt, in gevaar komt, dat de Raad oordeelde dat de evolutie van de notie "bloedwraak" in Albanië tot gevolg heeft dat nu ook vrouwen erin betrokken kunnen worden, dat de commissaris-generaal deze evolutie erkende door meerdere vrouwen van haar familie als vluchteling te erkennen omwille van hun behoren tot de clan K. en dat er geen element aanwezig is dat toelaat te besluiten dat zij minder blootgesteld zou worden om slachtoffer te worden van bloedwraak dan haar grootmoeder of sommige van haar nichten.

Zij besluit dat, door van 38 leden van de familie K. als vluchteling te erkennen maar van haar -zijnde de zuster van de moordenaar- de vluchtelingenstatus te weigeren, de commissaris-generaal het gelijkheidsbeginsel schendt.

Volgens haar wordt het gelijkheidsbeginsel tevens geschonden omdat de commissaris-generaal enerzijds in de bestreden beslissing heeft gesteld dat de Albanese autoriteiten *in casu* in staat zouden zijn om op efficiënte manier tegen de bloedwraak op te treden maar anderzijds toch asiel verleent aan 38 personen van de clan K., wat inhoudt dat hij geoordeeld heeft dat de Albanese autoriteiten geen bescherming konden bieden; indien de Albanese autoriteiten niet in staat zijn om de bescherming van deze 38 personen te verzekeren, ziet verzoekster niet in deze haar zouden kunnen helpen.

Zij verwijst naar de arresten van 4 december 2014 en van 9 januari 2014 en naar eerdere arresten van de Raad van 14 maart 2008, van 6 november 2008 en van 23 oktober 2014, waarin volgens haar gesteld werd dat de autoriteiten in Albanië niet in staat waren om hun rol van bescherming in het kader van bloedwraak te verzekeren; volgens haar is het juist omwille van deze reden dat de Raad van State op 23 oktober 2014 Albanië heeft geschrapt van de lijst van de veilige staten.

De Raad antwoordt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden onder meer met, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

De Raad stelt vast dat niet ontkend kan worden dat er gevallen voorkomen waarbij de *kanun* niet tot op de letter werd gevolgd en dat vrouwen inderdaad werden gevisieerd en dat evenmin ontkend kan worden dat de Albanese autoriteiten in sommige concrete gevallen geen afdoende bescherming bieden, doch dat er *in casu*, gelet op bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de geloofwaardigheid van verzoekster en tot de informatie in het administratief dossier, geen enkel objectief element voorhanden is om aan te nemen dat verzoekster wél degelijk gevisieerd zou worden door de familie V., noch dat de Albanese autoriteiten haar geen bescherming kunnen bieden.

De door verzoekster aangehaalde rechtspraak van de Raad betreft eveneens individuele gevallen en heeft in de continentale rechtsspraak, geen precedentwaarde die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

De motivering in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal in het kader van de asielaanvragen van familieleden van verzoekster zou hebben geoordeeld dat de Albanese autoriteiten in hun specifieke gevallen geen bescherming konden bieden en de bewering dat de Raad van State omwille van deze reden Albanië heeft geschrapt van de lijst van de veilige staten, toont overigens niet aan dat de informatie -over overheidsmaatregelen in de strijd tegen bloedwraak en over beschermingsmogelijkheden in Albanië- die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoekster nalaat enige andersluidende objectieve informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoekster toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie die zij betwist, niet correct is.

Het gelijkheidsbeginsel dat volgens verzoekster geschonden is, vereist dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden, op gelijke wijze worden behandeld.

De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen.

Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

De voormelde garanties gelden ook wanneer een verschil in behandeling wordt ingesteld ten nadele van vreemdelingen die zich in België bevinden (RvS 17 juli 2002, nr. 109.418).

Verzoekster toont derhalve geen schending van het gelijkheidsbeginsel aan, gezien zij nalaat met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling.

In het verzoekschrift wordt verwezen naar een arrest van 28 februari 2013 van de Raad over het beginsel van eenheid van de familie en naar een attest dat bewijst dat zij sinds de scheiding met haar man, ten laste is van haar broer A.K. die in België als vluchteling erkend werd.

Volgens verzoekster is het bekend dat wanneer een Albanese vrouw verlaten wordt door haar man, zij terugkeert naar haar familie van vaderskant.

Gezien zij moeder is van twee kinderen, nooit gewerkt heeft in Albanië daar zij opgesloten zat, is de redenering dat zij ten laste is van haar broer A.K., volgens haar perfect aannemelijk waaruit volgens haar voortvloeit dat zij, volgens de rechtspraak van de Raad betreffende de eenheid van de familie, in rechte is om te genieten van dezelfde status als de persoon waarvan zij ten laste is, te weten haar broer A.K..

Vooreerst wijst de Raad erop dat de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen.

Waar verzoekster in de asielpprocedure echter heeft verzocht om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, wijst de Raad erop dat het doel van deze procedure niet is het recht op eerbiediging van het gezinsleven te zien bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen vervolgingen in het land van herkomst of een reëel risico op ernstige schade. Het principe van eenheid van familie staat immers niet ingeschreven in het Vluchtelingenverdrag.

De Raad herhaalt dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag, waardoor verzoekster zich niet zonder meer kan steunen op een arrest van de Raad en op een loutere verklaring van 2 oktober 2014 van broer A.K. -waarin hij stelt dat hij sinds de (feitelijke) scheiding tussen verzoekster en haar echtgenoot verzoekster ten zijne laste neemt-, teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

In het verzoekschrift wordt erop gewezen dat verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag nieuwe attesten heeft voorgelegd, zijnde een attest van 4 juli 2014 van de burgemeester van Gjore en een attest van 17 juli 2014 van de vereniging voor de nationale verzoening.

Vastgesteld wordt dat deze attesten afkomstig zijn van personen waarvan aangenomen kan worden dat ze betrokken zijn in de pogingen tot de regeling van bloedwraak.

De motivering van de commissaris-generaal dat het eerste *“geenszins een coherent en geloofwaardig relaas ondersteunt”* en dat het tweede stuk omwille van het feit dat het over een kleurfotokopie gaat, niet als bewijs aanvaard wordt, is volgens verzoekster niet afdoende gezien de inhoud van deze stukken gelijklopend is met haar verklaringen en daarenboven een arrest van 4 december 2014 van de Raad poneert dat attesten voorgelegd in het kader van bloedwraak, niet eenvoudig verworpen konden worden. De Raad merkt op dat het attest van 4 juli 2014 van de burgemeester van Gjore een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont (*“Cette attestation est délivrée d'après la demande de l'intéressé”*) en het asielrelaas van verzoekster dan ook niet kan staven.

Ook het attest van 17 juli 2014 van de vereniging voor de nationale verzoening werd opgesteld op aanvraag van verzoekster (*“Cette attestation est délivrée (...) à la citoyenne A.V. d'après sa demande, pour servir et valoir ce que de droit”*); de stempel op het document betreft een kleurenkopie, wat ook niet van aard is om bij te dragen tot de authenticiteit van het stuk.

Bovendien blijkt uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, dat attesten die het bestaan van een bloedwraak bevestigen, gemakkelijk gekocht kunnen worden in Albanië.

De neergelegde attesten kunnen bijgevolg verzoeksters ongeloofwaardige verklaringen over haar beweerde problemen omwille van de bloedwraak, niet ondersteunen.

De bij het verzoekschrift gevoegde "*Stamboom van de familie K.*" en fotokopie van het arrest van 4 december 2014 van de Raad en de met een schrijven van 12 februari 2015 toegezonden fotokopieën van arresten van 4 december 2014 en 4 februari 2015 van de Raad, doen geen afbreuk aan het bovenstaande.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE